

Barcelona, Discapacitat i ECOM

Bona tarda. Permeteu-me que comenci la meva intervenció amb paraules d'agraïment a aquest consistori i a totes les persones que ens acompanyen i a totes aquelles que donen relleu a l'acte.

Abans de començar amb la meva intervenció, m'agradaria compartir amb vosaltres uns vídeos que, la Federació ECOM, ha elaborat emmarcats en la campanya 'Persones', posada en marxa durant la celebració del seu 50è aniversari. Quatre testimonis que ens parlen dels canvis i els èxits aconseguits durant aquests 50 anys de camí, juntes, cap a la inclusió de les persones amb discapacitat física i/o orgànica a la societat.

La Medalla d'Or que atorga l'Ajuntament de Barcelona a la Federació ECOM és una bona oportunitat per fer una petita reflexió entorn de Barcelona, la discapacitat i la pròpia entitat, o sigui, ECOM. Són tres conceptes diferents, però en un acte com el d'avui podem fer una espècie de joc i ajuntar-los. De tota manera faig saber als presents que són tres paraules que conviuen des de fa molt temps. I ara m'explicaré.

Les persones amb discapacitat sempre hem tingut una vinculació especial amb Barcelona. La qüestió mèdica ens hi obligava. Jo mateix, de petit, venia a Barcelona a veure l'equip de metges que sabien alguna cosa de la discapacitat que tinc. A la mateixa consulta del que avui és el Vall d'Hebron, m'hi trobava gent de tot arreu. Més endavant vaig descobrir que, gairebé totes les persones que teníem discapacitats estranyes, acabàvem a Barcelona perquè era el punt de referència mèdica, perquè hi eren els professionals que treballaven i estudiaven aquelles malalties minoritàries, importants, de tota mena, que no podien ser tractades o visitades en altres llocs de Catalunya i de la resta d'Espanya. M'hi trobava gent de tot l'estat i de tots els racons de Catalunya. Tots teníem Barcelona com a destí. Per acabar amb aquesta anècdota d'exemple, només diré que en un dinar de feina, amb la que va ser la Presidenta d'ECOM, la nostra malaguanyada Maria José Vázquez, que, per cert, va ser mereixedora d'un guardó com el que avui rep ECOM ara ja fauns anys. Ella mateixa va dir-me; ***"la meva família va venir a Barcelona perquè jo tenia pòlo i els meus pares van deixar-ho tot a Lugo per a venir cap aquí. Si jo no hagués tingut una discapacitat ara, estaria cuidant vaques"***. Sempre ho comentava. Soc dels que penso que hi ha situacions que cal reflexionar i, aquesta, n'és una. La discapacitat de la Maria José va permetre que ella vingués a Barcelona, una Ciutat que la va acollir, i ella va ser una de les principals combatents de la normalitat de la gent diferent, amb discapacitat, i els resultats estant a la vista de tothom. Hi ha situacions molt dolentes que acaben d'una forma fantàstica.

Barcelona és avui dia un referent per a la discapacitat. No només aquí, sinó també forad'aquí. S'ha de dir que, la feina feta durant aquests anys, no és només responsabilitat de la Maria José, com és lògic, però ella estava sempre al peu del canó, igual que molts altres companys que, per cert, han anat marxant, uns per edat, d'altres per complicacions que genera la pròpia vida amb la discapacitat a sobre. Les nostres vides, malauradament sovint, són més curtes. A Can ECOM en tenim un grapat d'exemples i podríem fer una llargallista de persones que, per a nosaltres, han estat i segueixen sent molt importants. En posaré com a exemple i per no allargar-me, a les persones que, amb el seu esforç i sacrifici personal, han estat al capdavant d'aquesta casa de tots que es ECOM amb les quals he tingut el plaer de coincidir durant els meus anys de treball en el sector, que són: el senyor Pedro Serra, el senyor, Josep Giralt, la senyora María José Vázquez i el senyor Antonio Guillen.

Per la discapacitat en general, i la física en particular, la ciutat de Barcelona ha estat sempre un referent important. Barcelona va ser la ciutat pionera en l'eliminació de barreres arquitectòniques en els seus carrers i espais públics, motivada segurament per haver estat l'epicentre de grans esdeveniments mundials com la celebració dels Jocs Olímpics i Paralímpics de 1992. Però no us penseu que va ser només per això. Barcelona va ser una ciutat atrevida perquè volia canviar, volia ser millor, i era evident que per ser-ho, havia de ser una Ciutat per a tothom. El fet que Barcelona tingui avui una Xarxa de metro accessible gairebé en la seva totalitat, és també un fet que convé remarcar. Els transport públic és una de les grans apostes de les ciutats quan parlen de fer canvis i millores. Quan les ciutats presumeixen de ser capdavanteres, parlen de la seva galeria de serveis i la Mobilitat i l'accessibilitat, són, sempre,

el primer ordre del dia i el primer referent.

Fer el Transport Públic accessible era indispensable, era necessari i a més era just. Els resultats de tot aquest esforç perduren i perduraran sempre. Avui dia, ningú o gairebé ningú es planteja fer una activitat comercial, oberta al públic que no tingui present la possibilitat de tenir usuaris clients amb Mobilitat reduïda, i d'aquesta manera podem dir que Barcelona és una de les ciutats més agradables de tot el món per a visitar, i, ho és especialment per a la gent que tenim problemes a l'hora de desplaçar-nos. És més fàcil moure's aquí que en altres llocs, la qual cosa vol dir que Barcelona no només és una ciutat, també és un model a seguir, podem dir fins i tot una marca, que convé conèixer i un model que cal exportar. Benvinguts sou tots els que veniu a veure'ns i a copiar-nos!. Copieu bé, milloreu si podeu, això també, perquè avui les coses ja són diferents de quan Barcelona va començar a treballar en l'àmbit de l'accessibilitat per a tothom.

L'esperit de Barcelona amb l'accessibilitat és un punt que la Ciutat no ha de perdre. Ha de seguir viu i ha de donar nous impulsos, ha de seguir amb la feina ben feta. Aquest esperit també ha de servir-la per atrevir-se a fer coses innovadores; utilitzar les noves tècniques, nous materials i noves maneres, més amables, pensant sempre en l'Accessibilitat Universal. Tothom s'ha de poder moure a Barcelona, a la seva manera. Ningú camina igual, ningú es mou igual. Avui hem de treballar perquè les persones, caminin com caminin, siguin respectada de la mateixa manera que respectem a la gent per la seva forma de ser. En això i en altres coses, Barcelona ha de ser la primera. Totes som conscients de que no és una tasca fàcil, així que deixem-ho com un repte de present i de futur. Però no ens adormim, no caiguem en això del conformisme. No hem de deixar mai de ser innovadors. I podeu comptar amb nosaltres, el col·lectiu de persones amb discapacitats físiques. Nosaltres sempre estarem aquí per ser-hi i per ajudar a tirar endavant totes les millores que es plantegin. Podeu continuar comptant amb tots nosaltres.

El col·lectiu de la discapacitat física a Barcelona i a Catalunya té molts noms, però n'hi ha un que va ser el primer: 'ECOM'. La Federació ECOM la formen, avui dia, més de 120 entitats (de les quals, més de 100 són a Catalunya), 2.000 professionals (si sumem els professionals de les entitats federades), un nombre important de voluntariat i, sobretot, més de 40.000 persones amb discapacitat i les seves famílies que, juntes, segueixen treballant per aconseguir que els seus drets en un futur es puguin exercir plenament. Si Barcelona és capital, la gent d'ECOM és capital per la discapacitat. És l'epicentre de l'agrupament d'entitats que actuen per la millora de la qualitat de vida de les persones amb discapacitat, de la seva Mobilitat, de la seva independència econòmica i social, i també de la cultural. ***(La Maria José parlava molt de que s'havia de treballar en l'accés a la cultura. Deia; ara que tenim carrers més o menys transitables, igual que fem amb el transport, ara hem d'entrar allà on no hem entrat mai)*** És fàcil de dir, però costa més del que ens pensem. Avui dia no és difícil trobar persones del nostre col·lectiu a les Universitats, a les empreses, a les grans empreses, però també comencem a trobar persones amb discapacitat a llocs que no s'havia vist mai, com el món de la cultura. Però encara queda camí i aquest és un dels objectius de les organitzacions que treballen en aquest sector. ECOM és, per totes aquestes entitats, la seva millor marca de presentació.

L'Any passat, ECOM ha celebrat 50 anys del seu naixement. No és poca cosa. Avui ECOM és una entitat d'entitats, de tot arreu, especialment catalanes. És el punt de trobada entre les entitats de Barcelona capital, amb Barcelona comarques, així com Girona i Lleida i Tarragona. Els de Girona i els altres que no som d'aquí -un servidor- hem aportat també el nostre esforç perquè la Federació ECOM sigui avui la nostra representant davant de les administracions públiques, davant de la societat en tots els àmbits i hem de dir que aquest paper, la Federació, l'ha fet sempre amb responsabilitat i seriositat. Suposo que aquests 50 anys donen experiència suficient per a tenir una forta autoconfiança i també fan possible mantenir un ritme de treball constant i eficient. Els equips amb els que ha comptat ECOM durant la seva història sempre han estat a l'alçada de les circumstàncies i la bona marxa i la seriositat d'aquestes persones –i no només em refereixo a l'equip tècnic d'ECOM, sinó també a totes les persones vinculades a les seves entitats federades ens han permès crear una bona acreditació per ser la casa de la discapacitat ara i en el futur. Volem que ho sigui, des de tot arreu, per Barcelona, pels catalans que no som de Barcelona i per tots els que no són ni una cosa ni l'altra, però que també hi són i hi han de ser-hi.

Barcelona és la capital de la discapacitat. ECOM, en aquest cas, ho és per a la ciutat Barcelona i també per a la discapacitat. Aquí és allà, on ens trobem tots, la Discapacitat, la Ciutat de Barcelona, i la nostra ECOM que és una casa ben Barcelonina, però és de tots. També és de vostès, de tots els presents avui aquí i ara. Facin-la seva, perquè ho és i apostin pel futur que des d'ECOM es planteja; el resultat serà fantàstic com avui ho és que ECOM camini ja pels 51 anys de vida. És molt important ser-hi per aconseguir-ho. És molt important caminar juntes, sense importar que les nostres passes no siguin iguals. A tots vostès, moltes gràcies per ser-hi.